

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 4
Oktober 1914

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 80 øre for aaret.
Kan bestilles paa alle postanstalter og i eksped., Keysersgt. 13.

7. aarg.

Referat av pastor Skovgaard Petersens bibeltime i teltet

den 2. juli 1914.

Joh. 3, 1—21.

Nicodemus var en dannet spørger. Der var to ting vi skal lægge merke til, — han vilde finde sandheten, han vilde holde paa værdigheten, han vilde forene det uforlikelige. Vi vil ogsaa gjerne forene det uforlikelige; vi maa slippe det som ikke kan forenes med sandheten. Nicodemus kunde ikke slutte sig til standsfællerne, de hadde kritik uten sandhet, — han kunde ikke gaa utenom den gode samvittighet, — han trængte visshet og oplevelse; velvilje var ikke nok; han maatte dypere tilbunds.

Folket saa tegn og trodde uten hjertets fulde overgivelse. Hos Nicodemus, den tænksumme mand, avgjorde de mange tegn ikke spørsmålet Jesus, men reiste spørsmålet Jesus. Hvad ligger der i tegnene? Gjør Jesus ved disse tegn fordring paa at være Messias?

Han gik til Jesus selv! *Det er veien idag for os.*

Nicodemus var raadsherren, lærer i Israel, Jesus socialt set kun tømmermandens søn fra en liten by. — Han kom om natten; han vilde holde paa værdigheten.

Av vers 2 ser vi hans famlen, den spørgende mands famlen, den dannede mands reservation. Han legger forsiktig ut.

Vers 3. Jesus kjendte alle. Han gir værdigheten et knæk — den sandhetssøkende et vink. Det er som han vil si: du er en hjelpeløs sjæl som trønger til gjenfødelse, det er synderen Nicodemus, som jeg vil forhandle med.

Jesus sitter inde med gjenfødelsens kræfter. Klarheten begynner ved gjenfødelsen. Nicodemus blev ikke vred; han ansaa sig ikke som en discipel, værdigheten var iveien; han vælger derfor en mellemsvei; han gir et spydig spørsmåal og vil ikke gi sig over. Bak denne spydige form (se vers 4) laa en længsel. Jesus sier til Nicodemus, at han maa fødes paany. I vers 7 er det som han vil si: «Spekuler ikke paa gjenfødelsens gaader, Nicodemus, men oplev det». V. 8. Der er gaater over vind og veir som

menneskene ikke kan løse. Der er mange gaater, det gjælder at komme ind under aandens susen.

I vers 9 ser vi spørsmålet har faat personlig betydning for Nicodemus. «Hvorledes kan dette ske?» Den som spør med alvor faar svar.

Jesu svar paa vers 9 kom først i vers 14.

I vers 13 peker Jesus paa, at han er faret ned fra himmelen, og at han er i himmelen; — i ubrutt forbindelse med himmelen.

I vers 10 faar Nicodemus en ny ydmygelse, en vældig dukkert: «Du er Israels lærer og vet ikke dette?» med andre ord «du er uvidende om, at du er en synder og trenger til at fødes paany». I profeterne staar der om et nyt hjerte, et andet uttrykk for forvandlingen med et menneske. Ikke let for en teolog at ta imot lærdom av en lægmand. Da kan der prøves om der er sandhetsvilje bak.

Nicodemus tok ydmygelsen. At gjenfødselsens kræfter kommer til et menneske; det hører til de himmelske ting. V. 14. Aandens kilder springer til mennesket fra menneskesønnens gjerning paa korset; bak korset Guds gjerning (se vers 16). I vers 13 og 16 sier Jesus hvem han var.

I vers 15, 16 og 18 ser vi, at det sker ved tro, at man oplever aandens gjenfødselse.

Hvordan komme til troen? I vers 21, den som gjør sandheten, den kommer til lyset, ikke gjennom teoretisk spekulasjon; det er en personlig appel til Nicodemus — komme til lyset. Nicodemus kom til lyset; han blev overbevist om at Jesus var Messias.

Krigen.

Faa hadde vel tænkt, at den virkelig skulde komme. Saa langt mente man dog at være kommet i kultur og i opplysning, at den slags ikke let vilde være mulig. Saa dypt maatte dog vel fredstanken og broderfølelsen være trængt ind i menneskesind og folkebevissthet, at en europæisk krig kunde holdes borte.

Og nu staar vi midt oppe i den! Rytteren paa den røde hest (Aabenb. 6, 4) bereder sig til et frygtelig dødsridt gjennom landene.

En krig, hvis make verden ikke har set siden Napoleonstiden — for hundrede aar siden.

At unge mennesker begeistres, naar det gjælder at forsvare sit fædreland mot vold og undertrykkelse er naturlig og riktig.

Men vi bør være kommet saa langt — Norges kristne ungdom, at den ikke mere begeistres over krig, fordi den kan byde paa «interessante» begivenheter.

Ti krig er under alle omstændigheter en frygtelig ulykke.

Naar vi derfor besinder os over disse dages begivenheter synes det mig, at der er to ting, som paa-trænger sig en kristens betragtning: For det første: Se hvorledes alt hvad der heter kulturel fremgang dog ikke formaar at beseire syndens kræfter, som lever og rører sig i menneskehjernerne!

Hvor fredsfyrsten med sit hellige, rene evangelium ikke faar komme ind og omdanne hjerternes inderste, der er veien aapen for krig og al ulykke.

For det andet: Det er kristne men-

neskers store forret under alle vekslende tider og tilskikkelser at kunne si: «Jeg opløfter mine øine til bjergene, hvorfra skal min hjelp komme? Min hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens skaper». (Ps. 121).

Det vil vi ogsaa i disse tider forsøke at gjøre. Da blir der ingen halvtosset panik, slik som man tildels har merket det, heller ingen tankeløs likegyldighet; men det *hellige alvor*, der ser vanskelighetene og farerne, men som ogsaa vet, hvor hjelpen og styrken er at finde.

La os takke Gud, fordi vi tør tro, at vort eget kjære fædreland denne gang skal bli sparet for krigens rædsler paa nært hold.

Og la os i broderlig medfølelse og forbøn mindes de lande, hvis unge mandskap kanskje i denne time bløder paa de store slagmarker.

La os mindes de hjem og de mødre, der sitter i angst for sine kjære og kanskje aldrig mere skal se dem, der var hjemmets lys og glæde.

Men høit over alle krigens rædsler, over alle menneskelige lidenskapers rasen troner *han*, vor himmelske konge, han som leder menneskenes hjerter som vandbække, han som har folkenes skjæbne i sin haand,

han, som hører bønner!

Kanskje Herren nu gjennom disse tugtens dage vil føre Europas «kristne» folk ut av nydelsessyken, ut av selvgodheten og den religiøse likegyldighet, *tillbake til Gud*.

Ti i saadanne tider drager ogsaa rytteren paa den *hvite* hest ut (Aab. 6, 2) «med seier og til seier».

Kjeld Stub.

(Fra «Den unges ven»).

Idet pastor Kjeld Stub omtaler tidens alvor peker han paa takken og bønningen.

Maatte alle vi, som staar i K. M. A., i denne tid drives til alvorlig, inderlig forbøn.

Maa vi be om, at Guds vældige haand maa røre ved samvittighetene hos alle folk, saa de kunde søke og finde Herren og der kunde bli levende kristendom i landene.

Maa vi be for alle dem, som ofrer sit liv, men ogsaa for dem som sitter hjemme under savn og lidelser. La os takke Gud, at Han indtil idag har bevaret vort land i fred og la os be ham, at Han i sin naade vil gjøre det fremdeles. Maa Han vække os op til alvor og ettertanke, saa vi maa lære meget i denne tid.

Siden krigen brøt ut er der visst mange av os, som har hat Herrens gjenkomst i vore tanker; der er saameget som tyder paa, at vi maaske lever i de sidste tider.

Maatte vi som det staar i Math. 24, 42 vaake, og vers 44 være rede; «ti menneskesønnen kommer i den time I ikke tænker.»

Vi vilde gjerne anbefale til alle K. M. A.s medlemmer et litet hefte av pastor Prip «En tale om de tilkommende ting». Den faas i Lutherstiftelsen samt paa K. M. A.s kontor, Keysersgt. 13, og koster 30 ore.

M. A.

Fra arbeidet i Tysfjorden.

Tak, kjære venner, for al bønnehjelp ogsaa dette kvartal. Priset være Herren, som hører bønner, indfrir løfter

og hjelper igjennem. Vore hjerter fyldes av tak til Gud, naar vi ser hvor han sørger for os i stort og smaat. Ferietiden er forbi for iaar. Og vor kjære søster Olivia som ikke var saa helt modig ved tanken paa den, er saa kjæk og frisk som vi tør vente. Det gik over forventning fra den tid hun maatte være alene. Henimot slutningen av juli maaned maatte søster Anna bryte op fra Fredly. Vi er hende *megen* tak skyldig for den trofaste opofrelse og den nidkjærhet for gjerningen hun fra første stund har lagt for dagen. Aldrig kunde vi ha faat en bedre stedfortræder for s. Olivia. Gud velsigne og lønne hende for alt. En stor glæde er det at vite, at s. Anna selv er glad og taknemlig for den tid hun fik være deroppe. Tysfjorden og folket der nord har faat en stor plass i hendes hjerte og har, det er vi viss paa, faat en trofast forbeder i hende, — Efter en god, styrkende hvile er ogsaa vor kjære søster Johanne atter i god behold tilbake paa Fredly og i fuldt arbeide. Sammen med hende reiste vor nye medarbeider, s. Lise Aarrestad, opover. Endnu er forholdene og alt saa nyt for hende. Efter 14 dages ophold skriver hun: «Mit første indtryk av Fredly var, at det svarer til sit navn. Det er sikkert et «Fredly» for mange. Ikke mindst for os naar vi kommer tilbake fra vore reiser. Jeg liker mig godt og finder netop det arbeide jeg længe har længtet efter — at række en haand ut til disse, der paa saa mange maater har det saa ondt». —

Hellerikke den ved krigen fremkaldte vanskelighet har i nogen nævneværdig grad berørt os. Herren sørget for dem

paa forhaand. Vi lar nu s. Olivia selv fortælle. Hun skriver fra Fredly ^{14/9}:

— — Søster Lise forsøker at leve sig ind i forholdene. Disse forløpne 3 uker har søstrene mest været paa reiser. Paa den ene side var der meget som skulde tas igjen. Der var jo ikke blit gjort hverken hus- eller sykebesøk i den tid jeg var alene. Og paa den anden side var det mig saa meget om at gjøre at s. Lise skulde faa reise omkring, mens veiret endda var saavidt bra. De har da været et par gange ute paa Drag og Moa. Paa sidstnævnte sted har de særlig tat sig av en gammel mand, som var saa rent forkommen. De har gjort rent der og skaffet ham en god seng. Hvis veiret letter i eftermiddag skal de igjen ut og se til ham og til en anden familie, som vi maa forsøke at ta os av. Saa var de næsten en hel uke inde i Musken begge søstrene og piken for at plukke bær. Det hjelper saa godt i husholdningen. Vi har ogsaa benyttet tiden til at høste ind meget friskt birkeløv til kreatur for vinteren. I betragtning av den skarpe tørke og at jorden heroppe endda er mager fik vi en ganske pen indhøstning av grønt fôr. Græs derimot blev det mindre av med. Men det ser ut som vi faar en liten efter-slaat. Altsammen vil støtte paa fôret. —

Søstrene har været paa kirketur til Kjøpsvik og sist i uken en dag paa Hestnæs, saa s. Lise er i denne korte tid kommet viden om, og det er hun glad for. Det saa truende ut for bygden her, da krigen brøt ut. Det blev saa vanskelig og saa dyrt at skaffe sig mel. Myndighetene maatte ta sig av saken, og saa er der kommet mel som forhandles av kommunens mænd. Jeg

tror saaledes, at her ikke har været direkte nød endda. Men desværre kommer disse meldinger i saa smaa partier, at det er vanskelig for folk at faa fat i noget. For de mange, mange som har hat liten fortjeneste i aarets løp og derfor har smaat med kontanter er det ikke let. Vi hadde netop forskaffet os en sæk godt bakemel og $\frac{1}{2}$ sæk maismel til grisen, da krisen kom. Og i det hele hadde vi en ganske bra matforsyning, saa vi maa til vor store Herres pris si, at han har dradd omsorg for os, før vanskelighetene meldte sig. En stor ting var det ogsaa, at netop paa den tid hadde vi mest stille, godt, mildt veir, saa pikerne sammen med de patienter, som var saa bra, kunde om aftnerne ligge ute paa fjorden og fiske. Og vi fik rigtig bra med fisk.

Fra flere kanter er vi blit hjulpne med mel, saa vi har aldrig været saa godt forsynt paa mel som nu. Jeg maa undre mig med tak og pris til Gud, naar jeg ser vor lille matbod. —

Vi har hat fuldt belæg av patienter omtrent i hele sommer. For tiden har vi 3. En som har været her siden 9. august, synes jeg har kommet sig. En anden har været hos os $\frac{1}{2}$ aar. Hun er litt fra og til. Hun har ikke hoste og klager sjelden over smerter i brystet, men hun har av og til nogen blindtarmhistorier, og dette sætter hende naturligvis tilbake. Den tredje er meget svak, men hun holder sig oppe hver dag og kan endda være noksaa kvik og spøkefull. Hun er fuldt klar over, at hun snart maa dø og synes rolig ved den tanke. Hun er en søt liten pike, og det er de to andre ogsaa. Vor lille Olav er flink og vokser. Han springer nu omkring overalt og vil helst

være ute hele dagen, hvad desværre ikke nu lenger lar sig gjøre. Vi har hat storm og ruskeveir i det sidste, men nu ser det ut til at bli bra mildt igjen. Hjertelig hilsen til alle venner.

Søster Olivia.

Fra Thora Wedel Jarlsberg.

Mezereh 14. aug. 1914.

Kjære venner!

Jeg vet ikke om dette kan naa Eder, men jeg vil ialfald forsøke at gi et livstegn. Ja nu er den kommen denne forfærdelige verdenskrig, som man har ventet saa længe, at man næsten ophørte at tro paa dens mulighet. Verden staar i flammer, hvem vet naar de slukkes. Saavidt jeg vet er Norge endnu neutralt. Vi faar her kun ufuldstændige, vistnok ofte upaalidelige Agence-telegrammer. Det sidste vi hørte var Lüttichs indtagelse efter forfærdelige tap; (her taltes om 65 000 tyskere faldne), om en stor tysk seir ved Mühlhausen. Rusland skulde ha tilintetgjort sin egen havn Hangså i Finland. Tyrkiet holder sig fremdeles tilbake, men mobiliserer av alle kræfter. Alle mænd fra 20—45, nogle sier til 60 aar indkaldes, vore lærere, omtrent samtlige ansatte voksne mandfolk er borte. Den store skolebygning for gutter, seminar, har netop idag aapnet sig for hundreder av stakler, som er kaldt bort fra kornhøsten. Det sies at de ikke engang faar tilstrækkelig brød utlevert. Uniformer og vaaben findes ikke i tilstrækkelig mængde. Skræddere og andre haandverkere maa arbeide uten betaling og plyndres for sine forraad.

Jeg var $3\frac{1}{2}$ uke ved sjøen Goldjik

og bodde i telt blandt kurderne deroppe sammen med 2 av Thaddeuseleverne. En nat kom et par kurder ridende forbi, vækket mine gutter og sa, at nu skulde Tyrkiet i krig mot Rusland sammen med Tyskland. Vi tok saken med ro, da vi er vant til rygter, men dagen derpaa begyndte indkaldelserne, og det kan nok hände, der blev graat og véklage paa de ellers saa lystige kurdinder. Natten derpaa kom den ene av guttene — den anden var sendt til Mezereh efter nærmere besked — og bad om fyrstikker: «Der er krøpet en slange op i sengen min. Vi kunde ikke finde den i mørket, han maatte bli sittende oppe, mens jeg sov videre. Litt efter en rytter, vor nabo og ven, den tyrkiske Osman Agha. Han kom fra Mezereh, hvor han var indkaldt og bad mig skrive et brev til regjeringen, forat han kunde bli fri. Jeg skrev til br. Ehmann og meldte ham saken, men han kunde heller intet gjøre naturligvis. Osman Agha fortalte, at Tyskland, Rusland, Frankrike og England var i krig. Om dagen kom der efterretninger fra Mezereh med bud om, at den ene gut maatte stille sig, og da brøt vi op samme aften.

For tyskerne her er situationen kritisk. De faar nu ingen penger; banken utbetaler ikke de 600 pund de har liggende der, heller ingen cheque. Jeg personlig har 3 pund, en check paa 25 pund er unyttig; dertil de mange barn. Av disse sendes alle de hørt, som man kan finde plads for, store gutter og piker er en begjæret artikel, men de smaa vil ingen ha. Br. Ehmann har lovet lærerfamilierne deres halve løn indtil videre; de øvrige ansatte faar kosten fra barnehjemmene, ellers

intet. 200 t. p. er lagt tilside for det tilfælde at de tyske maa forlate landet, naar nemlig alle penger er sluppet op. — S. Eva er hos den tyske konsuls familie paa landet ved Alexandrette; jeg skjønner ikke hvordan vi kan træffes nu, da jeg ingen penger har, og dyr er heller ikke til at opdrive. — Jeg sender ingen flere breve før jeg har faat hjemmefra, da jeg ikke vet om post gaar.

Vi er alle i Guds haand, og verden med.

Kjærlig hilsen eders
Thora Wedel.

Siden Kvartalshilsens juli-nr. utkom er kun dette foran indtagne brev ankommet fra frk. Thora Wedel. Fra s. Bodil Bjørn har man ikke hat nogen direkte efterretning, siden det brev kom, som blev indtat i kvartalshilsen nr. 3. La os flittig bringe vore søstre frem for naadetronen. Det gjælder særlig for os i denne alvorlige tid at ta tak i Herrens løfter. «Ingen ting er umulig for Gud.» «Herrens øine farer omkring over al jorden for kraftig at støtte dem, hvis hjerte er helt med Ham», 2. Krøn. 16, 9, og Han sier ogsaa: «Kald paa mig paa nødens dag, og jeg skal utfri dig.» Ps. 37, 5. Vi kan ikke nu sende dem hjælp hjemmefra. Hverken penge eller post kommer frem, men bønnens vei til himlen er altid aapen.

Red.

Salig er den, hvis overtrædelse er forlatt, hvis synd er skjult. Salig er det menneske som Herren ikke tilregner misgjerning, og i hvis aand der ikke er sving. Salm. 32, 1—2.

Robert Moffat

var en fattig skotsk gut. Han fik nogen uddannelse i teologi og medicin. Han var pioner i Centralafrika. 20 aar gammel reiste han i 1816 til det *Gode Haab*. Var dog utviklet som en voksen mand tiltrods for sin ungdom. Hans største hindringer blev ikke fundet i det mørke lands degraderte stammer, men i *motstanden* hos de kristneregjeringersrepræsentanter. Den britiske guvernør vilde helst han skulde bli i Kapkolonien for ikke at indvikle europæerne i vanskeligheter med de indfødte. I denne tid læste han hollandsk med en from hollænder, for at han kunde præke til boerne og deres tjenere. Siden fik han tilladelse til at reise og drog da til Bechuana og paa en stor gaard slog han sig ned for at præke til dem om aftenen. Boeren sat med sin kone og 6 barn i det store kjøkken; en stor bibel laa paa bordet og under dette et dusin hunde. Boeren pekte paa bibelen for at vise Moffat, at han skulde begynde. Denne ventet paa at flere skulde komme ind, men ingen kom, og han spurte naar arbeidsfolkene kunde komme. Arbeidsfolkene ropte farmeren, — du mener da ikke hottentotterne, de sorte, — du tænker da ikke paa at præke til dem; du kunde likesaa gjerne præke til hundene under det bord. Mr. Moffat visste ikke rigtig, hvad han skulde gjøre. Idet han opløftet sit hjerte til Gud, kom den tanke i hans hjerte, at han skulde ta denne tekst i Math. 15—27. «Sandt herre, men hundene æder dog av de smuler, som falder fra deres herres bord». Han gjentok disse ord og saa paa boerens ansigt, den tredie gang han gjentok disse ord

ropte boeren vred: «Nuvel bring dem ind da». En mængde sorte fyldte da kjøkkenet og Moffat præket til dem Guds velsignede ord.

Ti aar efter kom Moffat samme vei og de samme folk sprang efter ham og takket ham for prækenen for 10 aar siden.

Moffat fandt de mest degraderte modtagelige for evangeliets indflydelse. De krigerske bechuanaer laa væk sine knive og fik buer og spyd isteden. En stor forandring var at se hos disse vilde i Afrika og andre trodde det var en magisk magt, som kunde bevirke dette.

Engang reiste han op nordfor Bechuanaland til en landsby; der fandt han en mængde kvinder og barn forsamlet og de sang:

Mamy's man will come again
 He has gone to the land of Jesus
 There is no murder there
 There are no robbers there
 There is none to hunt them there
 In the land of Jesus.

Dette land var Bechuanaland, — de kaldte det Jesu land; de hadde hørt hvilke mirakler var blit gjort der, — menneskene var holdt op at myrde og ødelægge.

Moffat blev særskilt advart mot den bekjendte høvding Afrikaner — han var alles rædsel —, nogen sa ham at dette uhyre vilde æte ham, — andre sa Afrikaner vilde dræpe ham og lave en kop av hans hjerne. Den heroiske unge missionær gik like til Afrikaners kraal. Han blev ledsaget av Ebner, en missionær, som ikke var i yndest ved Afrikaners hof og som maatte flygte og la Moffat alene med høvdingen. Men Gud hadde utrustet sin tjener med en krafts og kjærlighets aand med takt

og naade. — Han begyndte sit arbejde paa Afrikaners grund. Han aapnet en skole og gik blandt folket og gjorde vel, selvfornegtende og bedende. Afrikaner selv blev den første omvendte. Kriegeren blev som et snildt barn. Hans maal og ærgjærighet hadde været at røve og dræpe; nu var han grepet av iver for Gud og hans missionær. Han fik sine tjenere til at bygge et hus for Moffat, forærte ham kjøer; han blev en ivrig gudsydker og studerte flittig Guds ord. Han kunde ikke gjøre nok for det menneske som hadde ført ham til Jesus, da Moffat holdt paa at dø av feber. — Da han reiste til Kapstaden, fulgte Afrikaner ham (en belønning var utlovet for den som kunde fukke Afrikaner); intet under at folk i Kapstaden var forbauset over forandringen. — Det lignet miraklet: da Saulus blev til en Paulus — hele Syd-Afrikas rædsel var han og nu hadde han fundet tilgivelse og naade hos Jesus. Løven var blit et lam. Moffat har senere uttalt, at han ikke en eneste gang var skuffet over Afrikaner eller fandt grund for klage. — I to mil reiste Moffat og Afrikaner sammen; distriktet de reiste gjennom var lagt øde paa grund av røverhøvdingens hærjinger. Da de hollandske farmere saa Afrikaner, opløftet de sine hænder og sa: «Dette er verdens 8de under.»

Han som hadde utøst saa meget blod, vilde nu gjerne gi sit liv for Kristi skyld. Da han merket, han skulde til at dø, samlet han sine folk omkring sig og sa: «Vi er ikke hvad vi var; vi er oplært i kristendommen, la os nu handle derefter». Ogsaa med mildhet og kjærlighet bad han dem leve fredelig med alle mennesker, at

holde sammen som et folk, at motta alle missionærer som sendt av Gud og saa gav han dem sin avskedsvelsignelse og sa tilsidst: «Jeg elsker Gud; jeg er uværdig til alt det som han har gjort for mig. Mit foregaaende liv er blodstænkt; men Jesus Kristus har tilgivet mig og jeg gaar nu til ham i himmelen. Fald ikke tilbake i den synd som jeg har ledet Eder ind i. Søk Gud i alt». — Da han hadde sagt dette faldt han i dødens søvn og hadde bevist at evangeliet er en Guds magt til frelse. Mon en slik forvandling har fundet sted siden Saulus blev omvendt ved Damascus's porte?

Husk paa K. M. A.s smaaskrifter.

De egner sig saa godt til utdeling. Priserne er fra 1—10 øre. Faas i Lutherstiftelsens bokhandel, hos frkn. A. og E. Olsen Pilestr. 7, vis à vis Bøndernes hus, samt paa K. M. A.s kontor mandag og torsdag kl. 12—2, Keysersgt. 13.

K. M. A.s kontor, Keysersgt. 13 er aapent mandag og torsdag kl. 12—2.

K. M. A.s møter hver *1ste onsdag* i mnd. kl. 7¹/₂ i Keysersgt. 13.

Møte for arbeidet i *Tysfjorden* hver *3die onsdag* i mnd. kl. 6—7¹/₂ i Keysersgt. 13.

Møte for arbeidet i *Armenien* hver *3die fredag* i mnd. i Hospits f. u. p., Pilestrædet 27, kl. 7¹/₂.

Glem endelig ikke kontingenten.

Prøv at skaffe nye abonnenter paa Kvartalshilsen i 1913.

Utgit av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)
Ekspedition: Keysersgt. 13, Kristiania.